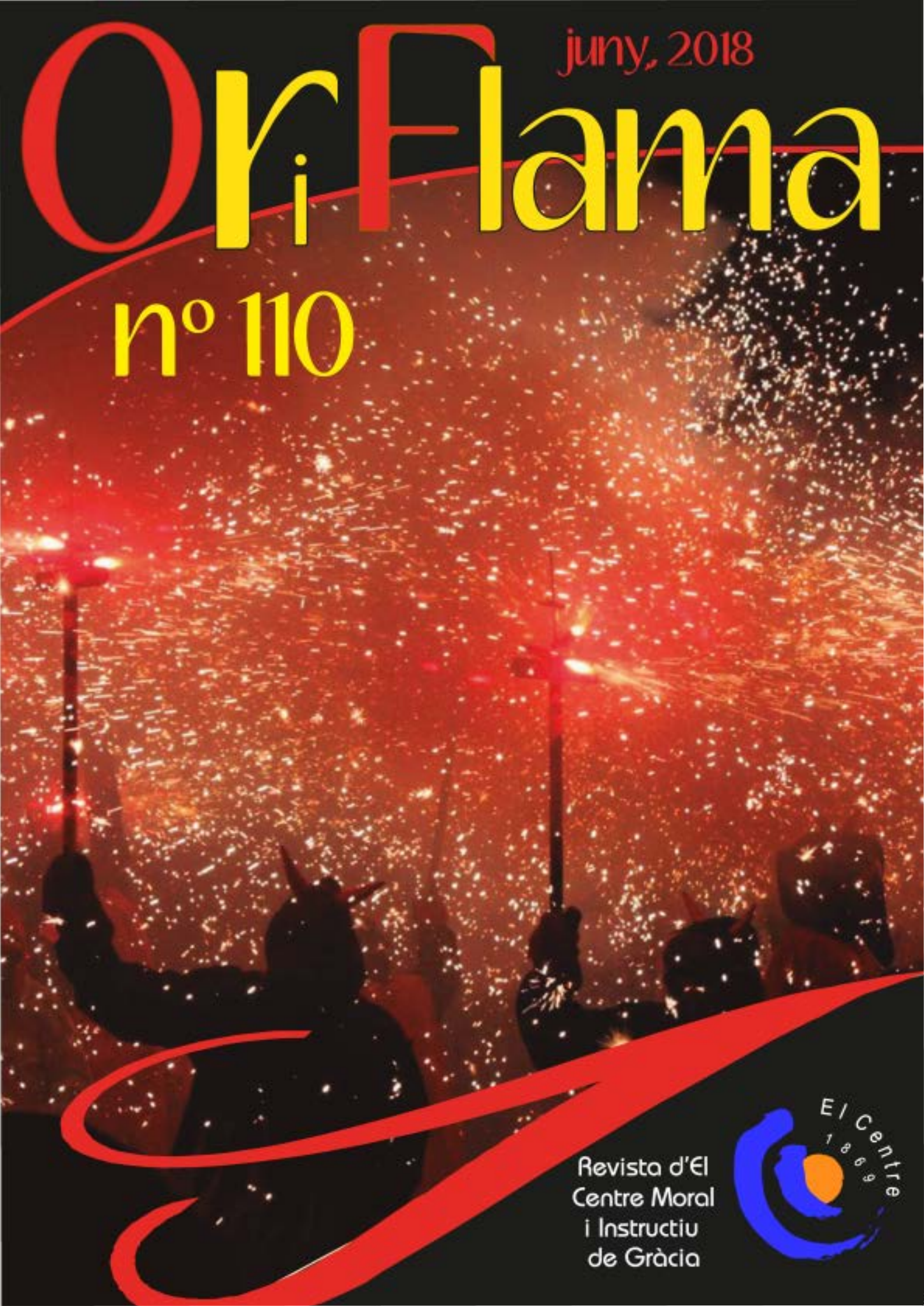


Or i Flama

juny, 2018

nº 110



Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia





Or i Flama

Direcció: Òscar Mejías

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Col·laboradors:

- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Carlos Pablos
- Montse Montagut
- Josep Aquilina
- Josep M^a Contel
- Adriana Vidal
- Núria Bosch
- Mn. Antoni Matabosch
- Vicenç Navarro
- Joan Galcerán
- Francesc Cid

Fotografies:

- Óscar Mejías
- Lluís Martín



*Portada:
Diables de Gràcia*

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

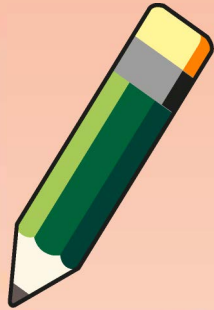
FORN DE PA
Patisserie
Miguel i Montse
Santa Clara

Reposteria i degustació
Artesans des de 1951

Travessera de Gràcia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials

Patisserie
Reposteria
Pizzes variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa



Editorial

Per Carlos Pablos



Benvolguts / benvolgudes

Comença el compte enrere; ja estem a les portes de l'estiu, i quan tornem de vacances només faltaran quatre mesos per arribar al tan esperat any 2019, any en que celebrarem el 150è aniversari de la fundació de la nostra Entitat, del nostre estimat Centre. Fa temps que des de diferents mitjans no em canso de repetir el mateix: Arriba el 150è aniversari.

Un aniversari que esperem amb emoció i ganes de celebració. Ja sabem que vivim moments difícils en molts sentits a la nostra societat, però dins de l'austeritat celebrarem un aniversari que volem que sigui per tothom i amb tothom. Amb tota la gent que vulgui fer del nostre aniversari un moment de trobada i que vulgui compartir tot el que una Entitat com el Centre pot oferir a la ciutadania.

Un aniversari que celebrarem conjuntament amb les nostres entitats del Districte de Gràcia, amb les persones amb les que hi tenim contacte i construïm el dia a dia; amb

tothom que vulgui fer de la nostra, la seva festa. Portem molt de temps treballant des de les seccions i activitats del Centre per poder oferir a tots uns moments màgics que permetin recordar l'any 2019 com un dels millors anys de les nostres vides.

Des del consell directiu de l'Entitat, us demanem la vostra participació; que viu el proper any, com un any irrepetible, per a tots.

Tindrem cultura, esports, festes al carrer - que farem arribar a la gent -, perquè el que vulgui, vingui i gaudeixi de la nostra alegria.

Estem treballant perquè el mes de novembre, el calendari de les activitats que farem durant el període que duri el 150é Aniversari, pugui arribar a tothom i es comenci a parlar d'una festa que durarà fins al febrer de l'any 2020.

A tots us demanem la vostra participació, però, sobre tot, la vostra complicitat: La festa volem que sigui per a tots i de tots. Penseu que és una fita històrica, irrepetible, que recordarem sempre.

Anem tots junts cap al 150è Aniversari de la Fundació del Centre 1869/2019.

Us desitjo un bon estiu,

Carlos Pablos - President

La Junta informa

La junta directiva del Centre comunica als seus associats, la creació de la vocalia d'Igualtat de Gènere, que s'integrarà dins la vocalia de Joventut, passant a ser VOCALIA DE JUVENTUT I IGUALTAT DE GÈNERE.

La persona que es farà càrrec d'aquesta vocalia serà l'Itzi Díez, component de l'actual consell directiu i es formarà una comissió que crearà un protocol d'actuació.

Tot això es farà sota l'acompanyament del Centre per a l'Igualtat i Recursos per a les Dones de l'Ajuntament de Barcelona.



Itzi Díez



La Junta informa

continuació...



XVI é Concurs Literari Vila de Gràcia

Aquest abril, ha estat un mes ple d'activitats on destaquem la celebració del Concurs Literari Vila de Gràcia, que organitzem amb La Fundació Festa Major de Gràcia i la Federació de Colles de Sant Medir, en un acte molt amè i amb bona presència de públic i el Concurs de Teatre Català a Gràcia, que va fer la seva cloenda amb l'entrega de premis i un monòleg interpretat per Sergi Mateu.

Un cop entregats els premis el passat abril de l'última edició, ja ha quedat convocat, conjuntament amb la Fundació Festa Major i la Federació de Colles de Sant Medir, el XVI Concurs Literari "Vila de Gràcia" de Contes, Poesia i Textos teatrals.

Comissió d'Honor 150é Aniversari

Volem informar-vos de la creació de la Comissió d'Honor del 150è aniversari de la nostra entitat. Aquesta comissió estarà formada per:

Presidenta d'honor – Alcaldessa de Barcelona

Membres d'honor – Regidor del Districte de Gràcia

- President del Districte de Gràcia

- Els tres expresidents de l'entitat en actiu.

També respecte a aquesta efemèride, s'ha elaborat el programa d'actes del 150é Aniversari del Centre. Aquests actes s'iniciaran el gener del 2019 i finalitzaran el febrer de 2020.

Premis de teatre



Volem també remarcar que el nostre Grup de Teatre ha obtingut uns grans èxits en els darrers concursos, amb la consecució dels següents premis:

44è CONCURS DE TEATRE AMATEUR PREMI "CIUTAT DE CALELLA"

Premi al millor muntatge

2n premi millor grup: Grup de Teatre El Centre

2n premi millor direcció: Víctor Clotet i Sergi Saboya

1r premi millor actriu principal (ex aequo): Natàlia Bernat i Carla Clavé

3r premi millor actor principal: Sergi Carreras

3r premi millor actor de repartiment: Òscar Morell

XII CONCURS DE GRUPS DE TEATRE AMATEUR SANT FELIU DE LLOBREGAT 2018 "CIUTAT DE LES ROSES"

1er premi al Millor Grup: Grup de teatre El Centre

1er premi a la Millor Direcció: Víctor Clotet i Sergi Saboya

3er premi a la Millor Actriu Principal: Carla Clavé

Premi al millor vestuari

Premi a la millor il·luminació.

Moltes felicitats a tots!



La Junta informa

continuació...



XXXII Concurs de Teatre català a Gràcia



I una altra nova convocatòria és la del XXXII concurs de teatre Català a Gràcia. El passat abril es va fer entrega a la nostra entitat dels premis de la XXXI edició.

participar en aquest concurs que organitza El Centre. Enguany va començar el mes de gener i acabar al mes d'abril, amb un bon resultat de públic i on es van poder veure obres de teatre de molta qualitat.

El resultat en la modalitat de grups va ser el següent:

1er classificat al millor grup: CYRANO DE BERGERAC- Centre Cultural i Recreatiu de Pineda de Mar

2on classificat al millor grup: ELS RUSTEGUES - Pierrot Teatre, de Centelles

3er classificat al millor grup: AIRES DE FAMILIA - Centre parroquial de Sant Feliu de Llobregat.

Els premis d'actors i actrius i altres categories, també van ser atorgats als tres grups de Pineda, Centelles i Sant Feliu de Llobregat.

Medalles de Soci, 149é Aniversari

Insígnies d'or i brillants: Lluís M. Munné Castellet

Insígnies d'or: Romà Janué Arró
Teresa Llansana Ronchera
Mercè Tost Resa

Insígnies de plata: David Casas Llansa
Joan Franco Gómez

Insígnies de socis: Lídia Cabestany Compte
Adriana Carmona Chavarría



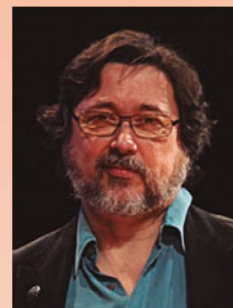
Medalla

Els nostres President, Carlos Pablos i Vice-President, Eduard Saboya van anar a portar la medalla pels 75 anys de soci a la nostra Entitat a Lluís Maria Munné que el dia de la seva entrega no va poder ser present a l'acte. Moltes felicitats!



Grup de teatre

Per Vicenç Navarro



Benvinguts! S'aixeca el teló!

No puc començar sense agrair, en nom de la Junta ara renovada i ampliada amb dues persones més per assolir millor les necessitats de la Secció, el vostre suport. La nova distribució d'atrezo i vestuari per separat, esperem que doni una major agilitat, així com la creació de la vocalia d'esdeveniments, especialment davant els actes del 150è aniversari.

Estem acabant una nova temporada, i el darrer trimestre ens ha portat nous plantejaments, noves idees, que renoven la visió del teatre en tots els seus àmbits. Sabem que hi ha comentaris per trencar certes estructures, però el teatre és vida, són sensacions i atreviments.

Hem viscut uns *Mentiders*, amb una posada escènica i un treball dels actors de gran esforç per mantenir l'humor anglès, l'embolic i la intriga, factors complexos sobre un escenari, però de bon resultat i acceptació del públic.

joves, descobrir, una *Barcelona*, de la guerra, una Barcelona plena de sentiments; el retrat d'un moment històric molt rellevant per les nostres famílies, els avis i els pares/mares més grans que recorden un dolor que va deixar petjada. Cal celebrar que aquesta obra representarà a El Centre en els concursos de l'any vinent. I un parèntesi, *Les Regles del Joc* ja ha fet una bona collita de premis, que podeu admirar a la vitrina d'entrada. Felicitats a tot l'equip.

De nou, el format de *Teatre i poesia* va fer arribar en Frederic Soler "Pitarra" al públic, un treball fi i de delicada posada en escena, que va concentrar l'atenció del públic, aquest cop amb suport de traducció en llengua de signes, una novetat molt ben acceptada.

Nova pluja de sentiments, amb una original i arriscada lectura del clàssic *Bodas de Sangre* ens varen representar el Grup de Joves, un treball excel·lent de tots els actors i actrius, amb la combinació de personatges, so i música. Un espai escènic innovador, que va assolir la intensitat i la relectura i adaptació feta pels seus directors, són mostra del bon futur teatral d'El Centre.

I què dir de la dolça transformació del teatre en un jardí de somnis i sensacions, un acostament sentimental al públic, una visió del teatre d'immersió i proximitat amb *Conte amb mi* a on les històries humanes, íntimes, misterioses i còmiques van ser traslladades amb colors i interrelacions amb el públic, mentre prenies una copa al voltant d'una tauleta, al sofà o al banc d'un jardí imaginari. Un veritable somni.

Un quart de segle ja ha passat des del dia que es va iniciar el Taller de Teatre, els seus records, anècdotes i altres històries desvetllades pels antics components, i com no, l'espectacle de final de curs que a més de demostrar la gran feina dels Directors i Directores i la seva sensibilitat humana, ens fa veure com el Centre i el grup de Teatre, té un gran potencial, nois i noies, nenes i nens que són el futur del mateix. Cal agrair a les mares i pares, la confiança dipositada un any més.

Per acabar haurem viscut a l'antic pati d'un castell del segle XVIII, la vida d'una troupe de teatre i les aventures picaresques d'en Met que *No hi ha pany que tanqui*. Una estona per oblidar-nos dels mals de cap diaris i sentir-nos envoltats d'història popular.

Ja s'ha arribat a la fi d'una nova temporada, amb crítiques socials, intrigues, humor, drames i sensacions teatrals amb l'esperit de tots els membres de la Secció surant pel pati de butaques i amb l'agraïment de la presència del públic, entre els quals nombrosos socis fidels i amics, sense els quals no tindríem raó de ser. Hem començat a posar fil a l'agulla per la nova temporada, que amb motiu del 150è aniversari, és una fita més per directors i directores, equip tècnic i d'actors i actrius.

Com al nostre darrer opuscle, no vull acabar sense recordar que al teatre mai li ha agradat el groc, però actualment la seva presència és necessària per recordar que el teatre és llibertat d'expressió i opinió, amb el desig que quan neixi la nova temporada, cal que tothom pugui fruit del teatre amb les seves famílies.

I ja ho sabeu: guanyem salut! Vine al Teatre.



Actors i equip tècnic de "*Conte amb mi*"



Grup "*No hi ha pany que tanqui*"



Grup de teatre



Equip de lectura de Teatre i poesia

**MALPASO**
Restaurante
mexicano



MALPASO
ANTO
JTOS
MEXI
CANOS



c/Girona, 59
08009 - Barcelona
T- 934 61 30 60



Història de l'Entitat

Per Glòria Soto



En aquest 1932, recopilo articles variats, tractant de reflectir com ja he fet amb anterioritat, alguns dels interessos dels socis a la data. I així, començaré rescatant la portada de l'exemplar 98, corresponent al mes de febrer que es titula: UNIO DE DRETES.- “Tots aquests dies la gent parla de la unió de dretes. Si la gent de bé no s'uneix, sentireu a dir, els vostres mals no tindran pas remei. Amb aquestes divisions - rondinen d'altres - no anem .



Però també hi ha qui troba greus dificultats que s'oposen a la unió susdita. És que els republicans hauran de tornar-se monàrquics o a l'inrevés? Caldrà que l'obrer, perquè és catòlic, voti uns partits francament burgesos? Els catalanistes han d'elegir persones que no volen ni sentir parlar de la nostra terra?

Reflexionem, si us plau. En primer lloc: què vol dir unió de dretes? Significa que, a seixanta candidats, perquè no en surti cap,

es combinin llurs candidatures de tal forma, que no es perjudiquin les unes a les altres. Més clar: si per Barcelona poden sortir dotze diputats, per majoria, és una cosa suïcida que els partits catòlics presentin més de dotze candidats....

Com a catòlics, estem obligats a estimar la terra on hem nascut, la llengua que Nostre Senyor ens ha donat. Com a catòlics també, tots estimem l'obrer, germà nostre. No som comunistes. Però, ni suposant que el capitalisme sigui el sistema econòmic més excel·lent, ningú no pot negar, després de les Encíclicues darreres, que manca molt perquè l'obrer hi trobi la satisfacció interior i es senti solidari del capital. Regionalisme i obrerisme han d'esser postulats essencials de tot partit de dretes.

Voldríem haver contribuït a esvaïr les dificultats que presenta, per a l'enteniment, la unió de dretes”.

Amb caire més local i proper em sembla oportú recordar l'article “Exposició de dibuixos d'en Francesc Gimeno”.- Apareix en el numero 99, del mes de mars. “ És amb viva satisfacció que podem anunciar una exposició d'apunts del natural, d'aqueix malaguanyat artista, per als dies 19 al 27 de març. Amb joia donem la nova, per tractar-se d'un humil pintor de parets, que la fe en l'ideal de l'art, va transformar en un gran artista.

En Gimeno fou descobert oficialment pels crítics d'art, poc abans del seu traspàs i constituí una revelació dins el món de la pintura catalana; llàstima que no poguéss gaudir en vida de la consideració dels amateurs.

Continuem els cursets de dibuix, pintura i perspectiva tots els dies de la setmana menys els dimecres i dissabtes, de vuit a nou del vespre. Per inscripcions dirigir-se al sènior Moré, del Grup Pictòric”.

Per la seva humanitat, mereix la pena llegir l'article d'en Josep Maria Camps Arnau, a la portada del número 101: “Del meu record-Heroïcitat anònima”. Per creure-ho avinent, vull contar un fet que vaig presenciar a la Casa de Caritat, el qual va impressionar-me tan fortament, que malgrat el llarg temps transcorregut de llavors ençà, l'actualitat l'evoca i el remarca de manera que m'ha induït a transcriure'l, convençut que, compleixo amb un deure:

Un dia, comissionat amb altres companys per a complir determinades gestions en el susdit establiment, recorreguérem totes les nombroses dependències.

En una d'elles, el nostre esguard va fixar-se en un grup de dues persones assegudes al graó de l'escala. Eren una germana de la Caritat, i un infantó asilat, tot acostadet a ella, el caparró del qual descansava sobre la falda de la filla de Sant Vicens de Paul.

Continua a la pàgina següent...



Història de l'Entitat

Continuació...



La religiosa en donar-se comte de la nostra presència, aixeca el cap tot saludant-nos amb un somriure de modèstia, però sense interrompre per a res la seva delicada i heroica labor. Ella netejava les llatzèries del cap del pobre infantó, tot remullant-les, sense la més lleu extremitud de repugnància amb la pròpia saliva, per fer més fàcil el guariment.

Tots els que presenciarem la commovedora escena, que tan tenia d'heroica com de repugnant, impressionadament restarem en un mutisme profund, i sense saber què fer ni què dir, davant d'un tant sublim acte de caritat fins que, transcorreguda una estona, trenca el nostre silenci la veu del Pare Prior que ens acompanyava, amb aquestes crues paraules: -Ella sola ha netejat tota la tinya d'aquesta casa.

El fet que acabo de relatar és dels que no necessiten comentaris. Ell sol parla prou a favor d'aquestes ànimes heroiques que, lluny dels escarafalls del món no senten altre ideal que acostar-se al Crist per camí de la Caritat. Auxiliant al miseríol, guarint-lo de les llatzèries i subvenint-lo en les tribulacions”.

Les dues ultimes portades a las que em referiré son les 107 i 108 que porten per títol ”FIGURES WAGNERIANES”, i posen de manifest el caràcter interdisciplinari del Centre, obert

a totes les branques de la cultura. El novembre: Tannhäuser.- “Què és la vida de l'home en la terra, sinó una sèrie de caigudes i enlairaments, o sigui, pecat i redempció? Tannhäuser és un poeta, i els poetes són homes excepcionals, perquè el tracte amb les muses els fa ser superbs i vehements, i mantes vegades perden l'equilibri i, o se'n van massa amunt o massa avall, i no saben mantenir-se al mig. Per això Tannhäuser, superb i neguitós, desitja el goig de tots els plaers i la possessió de tot benestar, encara que sigui efímer i fictici”.

I el desembre. LOHENGRIN.- “No he sentit, en oir aquesta obra wagneriana, un ressò llunyà de nostra història? No heu vist en ella una remembrança d'antiga gesta catalana? Qui no hagi sentit ni comprès que el nom venerat de l'heroi wagnerià és nostre, és que en son esperit no ha alenat gaire l'ànima de Catalunya. Lohengrin és nostre. És una lleugera variant d'aquella gesta heroica d'un dels nostres comtes-reis. El nom de Lohengrin no és més que una polenta adaptació alemanya del nom Berenguer, en Alemany Lohenrangrein.

*És de pietat model
I com enviat del cel
Son rostre n'és d'infant;
És nostre comte Berenguer el Gran.*

Suara conegut l'heroi, us serà mes plaent de llegir quelcom d'ell. Lohengrin, l'obra de Wagner, la més romàntica i trista, està inspirada en una llegenda medieval, variant epopeia d'una gesta històrica catalana, com ja hem vist”.

Per acomiadar-me, vull recordar que en aquest 1932, celebrarem Eleccions al Parlament de Catalunya, s'aprovarà l'Estatut d'Autonomia, al Palau de Pedralbes s'obrirà el Museu de les Arts Decoratives de Barcelona, i s'aprovarà la primera Llei de Divorci.



Viatges i excursions

Per Núria Bosch i Adriana Vidal



SETMANA SANTA 2018 - LA RUTA DE DON QUIXOT

DISSABTE 24 DE MARÇ 2018

Com sempre a l'hora en punt, a les 7 del matí, iniciàvem la marxa, Diagonal amunt cap a l'autopista. Pel camí va continuar plovent, però el cel estava completament fosc, negre, ple de núvols. Quina sortida ens esperava!! A l'arribar a Roda de Berà, vam recollir la Lourdes i l'Octavi, que viuen allà.

Un cop hi érem tots, l'Octavi va fer-nos una petita explicació de tot el que faríem i on aniríem en aquests dies. Arribats a L'Hospitalet d'Infant per esmorzar, vam rebre una grata notícia: ja no pluvia i el cel es tornava cada cop més clar. A partir de llavors, ja no vam haver d'obrir més els paraigües.



Seguidament vam arribar a Alarcón per dinar.

Alarcón - Parròquia de Santa Maria. En el seu inici, va ser una capella romànica i després, al S.XVI, un monument nacional. Alarcón era molt pròspera, però degut a la guerra, va iniciar una decadència durant l'Edat Moderna. Les vies de comunicació ja no van cap a la Manxa, desapareixen quatre esglésies, quedant només Santa Maria. També l'amortització de Mendizábal va facilitar aquesta decadència.

és considerat un dels millors de la regió. La portada també és excel·lent. El seu autor és Esteban Jamet i les seves traces recorden l'obra seva de la portada oest, del Salvador a Úbeda

(Jaén).

L'any 1660 es va tornar a aixecar gràcies a un Parador Nacional. La neteja i els definitius retocs van ser fets l'any 1980. En aquest retaule s'hi poden veure dos estils diferents: el plateresc i el renaixement. Es pot admirar un "fet", quadre mai vist en el S. XVI, que és la Circumcisió de Jesús.

També es pot admirar la pila baptismal del mateix artista. És de pedra calcària, tota tallada, on es pot percebre la perfecció del mestre en el seu esculpir.

També estava projectat un 'Coro de Piedra', però per falta de diners no es va fer. En el seu lloc hi ha un Cor de Fusta barroc. Un cor "sense misericòrdia". És un petit seient per descansar dret en les celebracions. L'arxiu va quedar tot destruït durant la Guerra Civil.

Museu Contemporani – Està situat a l'Església de Sant Joan Baptista, i degut a l'abandó, va quedar completament desfet. En aquesta església, en l'actualitat, s'hi ha creat el Museu de Pintura Mural d'Alarcón. L'any 1994, un jove artista de Cuenca, Jesús Mateo, de 23 anys i sense encàrrec previ, va fer uns esbossos que donarien forma als Murals d'Alarcón. La totalitat de pintures ocupen 1.500 m2, repartides per tota l'església.

Les pintures són formes d'animals de la mitologia, la natura i l'home, els signes del zodíac, els orígens de la vida, l'angoixa, l'ansietat i la pròpia vida viscuda. Jesús Mateo va acabar les Pintures Murals el novembre de 2002. Alarcón significa barranc amb àrab. Alar – aro.

Després, vam continuar el viatge fins a Alcázar de San Juan, on teníem preparat el sopar i l'allotjament al Hotel Convent de Santa Clara. Era qüestió d'anar a dormir d'hora, doncs, l'endemà teníem un bon recorregut per aquelles terres.



Viatges i excursions

continuació...



DIUMENGE 25 DE MARÇ 2018

Va ser el dia dedicat a recórrer els paisatges més emblemàtics de la ruta literària de Don Quijote de la Mancha.

Després d'esmorzar, el nostre bus particular va portar-nos cap a **Campo de Criptana** amb els seus molins de vent, que és la fotografia més característica de Castella-La Manxa. Situats just d'alt d'un turó, aquests molins són els que van inspirar a Miguel de Cervantes per explicar la batalla amb els "Gegants". Després d'admirar-ho tot, vam dirigir-nos cap a Consuegra. Allí ens esperava la guia, M^a José.

Consuegra, resulta que els primers pobladors eren del S. IV a/C. Estaven situats d'alt de la muntanya on ara hi ha els molins. La formació de la ciutat va ser feta als voltants del 73 d/C. Aquesta ciutat representa el cap de la Manxa Alta Toledana. Mancha, vol dir "Tierra sin agua"

La població està dominada pel turó Calderico, on es troben el molins de vent, i des d'allà es contempla la panoràmica de la Manxa i el conjunt urbà de la ciutat.

En l'actualitat hi ha 12 molins conservats i alguns d'ells mantenen el mecanisme original del s. XVI. Vam visitar l'anomenat "Bolero". La guia va explicar-nos l'aprofitament dels vents que en cada moment del funcionament tenen. Hi ha 6 finestres i segons per on ve el vent, s'obre aquesta i fa que les aspes girin més de pressa, així com la hidratació de la fusta per a la seva conservació. Un altre aparell molt necessari és el "palo de gobierno". Serveix per fer girar les aspes segons sigui necessari. Van ser utilitzats fins l'any 1940, sent després abandonats. El producte bàsic actual és el safrà (Rosa del azafran). El Castell de la Muela de Consuegra, és un monestir on es troba la patrona, la Virgen Blanca.

El Toboso, deu bona part de la seva fama a l'obra de Cervantes. En els seus carrers i places hi ha nombrosos racons plens de l'encant de les petites vil·les manxegues i es mereix una visita per recordar la pàtria de Dulcinea.

DILLUNS 26 DE MARÇ

Argamasilla de Alba. Coves de Medrano: la façana de la casa Medrano és d'arquitectura moderna però amb el caràcter de la Manxa amb els seus colors blancs i blaus. Aquí es troba la que va ser la presó de Cervantes i és on diu la història que va ser quan va escriure el Quixot; Una cova molt austera, amb un llit d'obra, un matalàs d'espart, una taula tamboret i una única finestra. La cova conserva el seu aspecte natural, que es va salvar de l'incendi de la Casa Medrano. .



Continua a la pàgina següent...



Viatges i excursions

continuació...



En un espai de la casa hi trobem la Galeria Gregorio Prieto; tota la seva obra està inspirada en el Quixot.

L'empresonament de Cervantes té dues hipòtesis: una, l'enamorament de Cervantes amb la neboda de Rodrigo Pacheco, i la segona, la seva funció com a recaptador d'impostos.

Sant Joan Baptista, església del segle XVI. És molt important una pintura exvot de Don Rodrigo Pacheco que té l'estil del Greco, pot ser molt fiable que Cervantes s'inspirés en la figura de Don Rodrigo pel personatge del Quixot.

Ruidera Llacunes que formen un Parc natural de 3.772 hectàrees. Allí es troben 15 llacunes de grandària mitjana o petita, que recorren al llarg de 30 kilòmetres.

Les llacunes han baixat força de cabdal i per aquest motiu la vegetació està molt seca; només es veu un salt d'aigua. Esperem que torni la bellesa d'altres moments.

Almagro. - L'etimologia diu que Almagro prové d'Almagre. Allí vam visitar un "corral de comedias" que té dos pisos, més l'escenari. Al pati, de 300 metres quadrats, hi ha un pou i no tenien teló ni decorats. A l'escenari hi havien tres portes i és per allà on entraven i sortien els actors, també hi havia una "trampa" per representar els Actes Sacramentals. Els decorats s'interpretaven segons el text de l'obra: "Luce el Sol", l'escena passava de ; " Como brilla la Luna", l'escena ens deia que era nit. La tarda va ser lliure per visitar la ciutat.



DIMARTS 27 DE MARÇ 2018

La Vall d'Uixó, Grutes de Sant Josep - No es reconeix la data concreta del descobriment d'aquest riu subterrani. Els espeleòlegs desconeixen el seu origen. La cova va ser habitada fa més de 15.000 anys (Paleolític Superior). Van ser moltes les civilitzacions que es van aprofitar de les seves aigües, des dels Ibers fins als nostres dies. La cova de Sant Josep té multitud de sales, galeries, formacions rocoses, llacs, i túnels, que la naturalesa ha anat formant a través del temps. La visita té una durada d'uns 40 minuts. I una temperatura de 20 graus durant tot l'any.

Primer es realitza un recorregut de 1.381 metres en barca i després es fa un recorregut de 255 metres per una galeria seca, però tot i això es desconeix el final de la gruta. La visita va ser molt interessant perquè semblava que estiguessis a l'infern de la Divina Comèdia.

Nuria Bosch i Adriana Vidal



Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán



Benvolguts amics :

“Li convé prendre el sol”, és una frase que a vegades hem escoltat, sovint a la consulta mèdica, tot i que els darrers anys va seguida d’una altre “però sense fer-ne excessos”, i és que és sabut que el sol és el responsable de que al nostre planeta la vida pugui desenvolupar-se com la coneixem. Tot i que la capacitat autodestructiva dels humans sigui la responsable de l’aparició dels anomenats “forats d’ozó” que, a la vegada són els responsables que les radiacions solars arribin ara amb força excessiva i puguin perjudicar la nostra pell. El sol, ens proveeix de dues coses fonamentals per poder viure; la temperatura i la llum, sense elles, el nostre planeta no seria blau, sinó de color ocre i quan des d’un altre lloc de l’univers ens observessin, no trobarien rastre de vida.



Prendre el sol es important, per no únicament pels éssers amb vida pròpia, hi ha un altre mena de criatures que també ho necessiten; son les Associacions, com la nostra.

Perquè necessita el sol El Centre? La resposta és senzilla, perquè necessitem més socis que ens ajudin a omplir tots les activitats que organitzem, que serveixin de relleu a les persones que per llei de vida deixen de poder assistir-hi, i que aportin noves dosis d’il·lusió i empena per mantenir el motor del Centre a les màximes revolucions possibles. Quan ens toca el sol fent alguna de les nostres activitats, vol dir que hem sortit del Centre i estem al mig del carrer o d’alguna de les places del nostre entorn, i vol dir també que una munió de persones està rebent un missatge molt fort del que El Centre li pot oferir.

Diuen els experts en comunicació que un missatge que es rep per llegir (via mail o WhatsApp) té una incidència molt relativa en el receptor, que el mateix dia n’haurà rebut algunes desenes més, només si aquest receptor ja té desenvolupat un interès específic per l’emissor aquest missatge tindrà moltes possibilitats de ser llegit amb atenció.

En canvi poder veure en directe (a l’espai públic) una activitat en la que potser, fins i tot, s’hi pot participar, genera un impacte molt important, i si aquest impacte es repeteix de manera més o menys regular, les possibilitats de que algunes d’aquestes persones facin el pas d’entrar al Centre s’incrementen notablement.

Si féssim una enquesta entre els nostres veïns de barri, segurament molts coneixerien que existeix El Centre, però molts menys ens sabrien dir quines coses poden trobar-hi i en què podrien participar si fossin socis .

El Tres Peons treu els taulers i les peces a prendre el sol, el primer dissabte de cada mes a Gran de Gràcia, aprofitant que està talla al trànsit, també a la Festa de l’esport Infantil, el dia del Comerç al carrer i, ara, dins el programa del districte “pacifiquem les places” farem el 9 de juny una experiència a la Plaça el Sol, i de tot això en traïem rendiment. Com va dir algú “si la muntanya no ve a nosaltres, nosaltres haurem d’anar a la muntanya”.

Sap greu escoltar sovint... “però que fan al Centre?”

Salutacions des del tercer pis... territori on jugar escacs.

Joan Galceran



Contes de la vora del foc

Per Josep Aquilina



L'ocell tímid

Després d'haver creat el món, Déu va voler assaborir la seva obra. Els àngels, fidels servidors seus, van creure que tots els animals havien d'honorar al Creador. Per això, els van anar convocant per espècies i cada dia, un grup anava a retre homenatge al Suprem.

Un dia, els hi va tocar el torn a tots els ocells. Anaven en caravana volant per damunt de les verdes valls i les altes muntanyes. S'endinsaven dins els núvols de cotó, per tal de refrescar-se.

El pardal, amb el seu plomatge auster i la seva vivesa. La gavina, amb les seves ales blanques planejant pel blau del cel. El rossinyol, cantant als seus congèneres una alegre cançó i la garsa, tota ella blanca i negra, portant a les seves potes, un present per donar-li a Déu. També la blanca coloma, portava en el seu bec una branca d'olivera; era gran amant de la pau i volia obsequiar al seu Senyor. I així, infinitat d'ocells de totes classes i colors.

Darrera la comitiva i anava un ocellet petit, molt lleig, ja que el seu plomatge no tenia quasi color. Volava trist i allunyat de la resta dels seus companys, perquè es veia horrorós i insignificant. Era més bé petit, rodonet i amb el bec molt llarg i afilat. Moltes vegades altres aus s'havien rigut d'ell per la seva lletgesa.

La gran caravana d'ocells va arribar al cel i l'arcàngel Gabriel els va fer posar a tots en filera, ja que Déu no tardaria en arribar i necessitava posar ordre davant d'aquell allau d'ocells sorollosos i cantors.

De sobte, les trompetes dels àngels varen començar a sonar i Déu va aparèixer entre els núvols. Era un venerable ancià, amb llargues barbes blanques i cara plena de bondat. Tot Ell irradiava serenor i esplendor. Els ocells, presenciaren bocabadats l'arribada del Creador.

Déu anava saludant-los un a un i parlant amb ells. A l'arribar a la cadenera, aquesta el va obsequiar amb un bell càntic i tots els demés ocells varen aplaudir. La coloma li va entregar la seva branca d'olivera i li va prometre que sempre vetllaria per la pau del món. La sorollosa garsa, li va donar una pedra lluenta que havia trobat i amb un parell de grillades va testimoniar la seva lleialtat al Ésser Suprem. I així, tots els ocells anaven saludant al Creador.

En un moment determinat, Déu, es va fixar que, darrera de totes les aus, hi havia un ocellet diminut, de color marró i amb el bec llarg. No gosava aixecar els ulls del terra, ja que la seva lletgesa i la seva timidesa, el feien ser molt introvertit. El Gran Pare, al veure'l tan diminut i tímid, li va preguntar:

- *Digues bon ocellet, perquè t'amagues darrera de tots els demés?*
- *Perquè sóc molt lleig i no tinc cap gràcia* – respongué l'animal.
- *La teva timidesa et farà gran i la teva lletgesa fa que jo et vegi com una preciosa au* – li va dir Déu.





Contes de la vora del foc

continuació...



Llavors, el Pare, compadint-se d'ell, el va tocar suaument amb la seva mà i en aquell precís instant el pobre ocellet es va transformar totalment. On abans hi havia un plomatge insuls i monòton, van aparèixer vistoses plomes de color blau, verd i groc, amb una brillantor espectacular i amb irisacions que refulgien amb la llum del sol. Es va transformar en una au diminuta, però molt bella, i va ser l'enveja dels nombrosos ocells allí presents.

Llavors, el Gran Pare li va dir:

- Vaig a encomanar-te una delicada missió. Seràs el vigilant de tots els rius que he creat i deixaré que t'alimentis de tots els peixos que vulguis. A partir d'ara, et diràs Blauet o si vols, Botiguer. No deixis que l'home contamine les teves aigües i procura guardar l'equilibri del teu entorn, doncs és el més preuat bé que li dono a la Humanitat.

Des de llavors, el blauet és el guardià de tots els rius límpids i sorollosos. Com aquells que baixen cantant de les altes muntanyes i en els que veiem en les seves aigües netes. els peixos que serveixen d'aliment a un senzill ocellet que va ser beneït per la mà de Déu.



Societat

Òbits



Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- El nostre soci EUGENI COLOMER PERELLÓ.
- M. ROSA MADURELL RODRÍGUEZ, germana del nostre soci JOSÉ MADURELL RODRÍGUEZ.
- M^a ÀNGELS DE SENESPLEDA ROBERT, germana del nostre soci LLUÍS DE SENESPLEDA ROBERT.

El nostre més sincer condol a tots els familiars.



Naixements

El passat 22 de Març, va néixer la NAHIA, neta de la nostra sòcia ROSA SABANÉS MAGRIÑÁ.

L'enhorabona a la cofoia àvia!



Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep M^a Contel



Records de la foguera de Sant Joan a la plaça del Diamant

Segons afirmacions de l'antropòleg Manuel Delgado, en conferències o darrerament en el seu escrit en el llibre "La nit de Sant Joan a Barcelona", les fogueres van desaparèixer dels carrers i places de la ciutat, alhora que els nens deixaven de jugar al carrer.



Una afirmació contundent i segurament carregada de raons. Però malgrat això estic convençut que també hi ha altres raons probablement discutibles, però també raons a tenir en compte, en el moment de fer una anàlisi en profunditat d'aquesta pràctica més que centenària, de les fogueres de Sant Joan.

Un punt també que em permet recordar i reflexionar de com eren les fogueres de Sant Joan a finals dels anys cinquanta, principi dels seixanta del passat segle, en les quals any rere any vaig prendre part d'una manera o altra en la seva construcció.

El lloc: la plaça del Diamant, un espai molt veïnal on molts nens i nenes del seu entorn, jugaven diàriament als diferents jocs de l'època, protegits per un banc corregut, amb quatre angles rectes que configuraven el seu perímetre.

El temps: a cavall dels darrers dies del curs escolar i de l'inici de l'estiu, els vailets que freqüentaven la plaça es mobilitzaven per anar a recollir la llenya. En petits grups recorrien les diferents cases del veïnat preguntant si tenien algun moble vell o alguna peça de fusta per la foguera. Malgrat la insistència dels més petits, la resposta no era sempre afirmativa.

L'organització: la mainada es repartia en diferents grups. Els més ganàpies, entre tretze i quinze anys,

eren els encarregats d'amagar i treure la llenya de les diferents clavegueres que envoltaven la plaça. També eren els que feien les feines més complicades i/o arriscades, sempre a ulls de les criatures més petites i també els encarregats d'encendre la foguera.

Els mitjans, entre deu i dotze anys, eren els que acompanyaven als petits per tragar les fustes més grosses i atendre tot allò que aquests no podien fer.

Els petits, entre set i deu anys, eren els que volien fer, però no podien, si no eren ajudats pels mitjans, que finalment en moltes ocasions acabaven traginant la llenya fins a la plaça.

Continua a la pàgina següent...

continuació...



La mecànica: La llenya es recollia de les cases particulars que prèviament avisaven o de les que es visitava aleatòriament. També en moltes vegades, eren els mateixos els que baixaven els mobles i andròmines a la plaça. Les peces de fusta que arribaven a la plaça els dies previs, s'amagaven dins dels pous de les clavegueres, que hi havia en els carrers del voltant de la plaça. Els més grans obrien les trapes de ferro i llançaven les fustes dins d'aquell espai, d'on la traurien el dia de la revetlla.

La foguera: a una hora imprecisa de la tarda, els ganàpies obrin les trapes de les clavegueres i treien la fusta que havien guardat a cadascuna d'elles. Transportada per una munió de jovenets i nens, s'amuntegava al mig de la plaça del Diamant, mentre, transportada pels veïns o per diferents grups de nois, que a petició, es desplaçaven als domicilis, seguien arribant peces de fusta a la plaça.

Finalment els ganàpies encenien la foguera entre les vuit i les nou del vespre, mentre esclatava un estat d'eufòria entre tota la mainada present a la plaça.

Josep Maria Contel
Taller d'Història de Gràcia Centre d'Estudis



Consultori

Per Dani Mejías



Les addiccions a les noves tecnologies avancen a poc a poc en la nostra societat. No és estrany fer servir cada vegada amb més freqüència tablettes, mòbils o ordinadors en el nostre dia a dia quotidià, però en ocasions el seu ús es torna excessiu i fins i tot pot arribar a generar addicció.



El psicòleg nord-americà Adam Alter ens enumera les possibles senyals per identificar una addicció d'aquesta índole:

- El primer senyal és social, si compromet les seves relacions. És a dir, si deixa de quedar amb els amics, si abandona activitats que abans feia, si es relaciona gairebé exclusivament amb gent a través d'internet...
- La segona és financera, si aquesta interacció acaba costant més diners dels pensat. Moltes aplicacions són de pagament o bé donen l'opció d'aconseguir més beneficis en el joc si hi inverteixes diners. Alhora, comprar videojocs d'última moda, consoles, mòbils...etc, acaba sent una gran despesa.
- La tercera és física, o perquè no es fa exercici. Si la conducta és sedentària i per tant es deixa de fer l'exercici que en un principi es feia, el cos respon amb problemes físics i canvis corporals no desitjats.
- I la quarta és psicològica, perquè canvia la manera en la qual afrontes l'avorriment. Això últim sembla una ximpleria, però el telèfon està ocupant cada segon que tens lliure. Està bé que no t'avorreixis, però de l'avorriment sorgeixen idees. "

És per això que cal aprendre a fer un bon ús de les noves tecnologies, especialment en les primeres edats. Això implica ser bons models d'ús de les noves tecnologies, donar-li quan estigui preparat/da i assegurar-nos que en fa un ús progressiu, just, coherent, responsable i segur.



Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch



Per entendre l'altre, no és necessari d'annexionar-lo: cal fer-lo el meu hoste. Només es troba la Veritat practicant l'hospitalitat. (Luois Massignon)

El diàleg de l'experiència religiosa

Susaeta sintetitza així el diàleg de l'experiència religiosa: [En el diàleg de l'experiència religiosa] ... *personas espirituales comparten la profundidad de su vida de oración, la hondura de su contemplación, la radicalidad de su mística, la alegría y las dificultades de la búsqueda y del encuentro con Dios. De lo que aquí se habla es de compartir las experiencias de oración, de contemplación, de fe y compromiso, expresiones y caminos de búsqueda del Absoluto. Y ello desde la común convicción de que Dios es más grande que nuestro corazón y nuestra inteligencia. Ahí el cristiano puede ofrecer a los otros creyentes la posibilidad de experimentar existencialmente los valores del Evangelio.*

Es tracta, per tant, de posar en comú i de compartir les riqueses espirituals de tots. Es tracta d'un nivell molt profund de comunicació i intercanvi, precisament de tot el que és a l'arrel de les relacions. La religió és una qüestió de fe, que arranca d'un punt interior que embolcalla i fa possible les diferents manifestacions que constitueixen la religió. Per tant, el diàleg de les religions sempre ha de ser un diàleg de fe, però hi ha moments o camins que subratllen de manera especial aquesta dimensió, de manera semblant al que succeeix a l'interior de moltes religions: l'ideal religiós és viscut per tots els creients tot i que hi ha persones o grups que ho encarnen i ho viuen amb més radicalitat. És natural, per tant, que el diàleg de l'experiència religiosa sigui practicat sobretot en el món de la vida monàstica.

Podem distingir tres camins en aquesta forma de diàleg. El primer és compartir experiències de pregària, de meditació, de formes de recerca de l'Absolut, de vida comunitària. Hi ha moltes i molt bones experiències, especialment en l'àmbit monacal. És força madur entre monjos budistes i catòlics. Altres religions, com ara els protestants i l'islam, no tenen monestirs. El Diàleg Interreligiós Monàstic (DIM) promou aquest tipus d'experiències en trobades, intercanvis temporals de monjos, etc. Se l'ha anomenat també «diàleg del silenci» perquè es tracta de compartir més l'experiència que la conversa. Tot i que els motius de la vida monàstica, per exemple en el budisme i en el catolicisme, siguin diferents, hi ha elements comuns: la meditació, la recerca de l'Absolut, la vida comunitària, la fraternitat, l'austeritat, etc. Mons. Fitzgerald aprecia molt aquest tipus de diàleg:

Un segon camí és l'estudi conjunt de textos religiosos, dels ensenyaments dels mestres espirituals, dels escrits dels místics, dels textos constituents de les religions. Hi ha experiències molt positives en aquest sentit.

El tercer nivell és la pregària conjunta. És possible que membres de diferents religions preguin junts? És convenient fer-ho? Preguar sempre és bo i convenient; la qüestió és fer-ho «junts». La pregària és un exercici de comunicació amb la transcendència, amb l'Absolut; per tant sempre serà essencial el *Êterminus ad quem*, és a dir, l'allò al qual ens dirigim. En les religions monoteistes abrahàmiques la pregària es dirigeix al Déu personal. Es pot denominar de maneres diferents o se'n pot tenir una concepció amb accents diversos, però el subjecte és el mateix. Per tant, *Êentre creients monoteistesÊ* és possible i moltes vegades convenient pregar junts. Respecte a altres religions, hom pot trobar més problemes: el budisme no té necessitat d'afirmar un Déu personal, i l'hinduisme s'adreça a diferents deïtats. En ambdós casos, no seria possible una pregària conjunta.



Sortida cultural

Per Adriana Vidal



Tarragona (Darrera Sortida Cultural del curs 2017-18)

Aquesta sortida ha estat la més nombrosa entre els socis habituals a les sortides i els nous socis membres de l'orfeó Barcelonès que s'han incorporat al Centre per assajar. Vam ser un total de 41 socis amb la il·lusió de compartir les vivències de la sortida a Tarragona.

Tarragona:

Vam entrar a la ciutat per la porta del Roser. El primer que ens van ensenyar va ser l'antiga plaça romana, avui amb ús de carrer. Una curiositat d'aquest carrer és que està ple de pilones totes pintades de diferents colors. Cada cert temps les pilones canvien de color; l'Associació de veïns fa una rotació dels veïns que els hi toca pintar-les.

El Circ

Tot seguit, ens van portar a descobrir el circ romà. En aquest terreny hi havia un desnivell que, per rectificar-lo, van posar unes escales que arribaven fins al visorium, que és el nom que se li donava a la última planta del circ. Qui anava al visorium havia d'estar dret. Els passadissos subterranis del circ estan formats per 56 arcades baixes i estretes, que l'envolten. Per aquests passadissos el públic es desplaçava al seu lloc. Al costat dels passadissos hi havia també unes sales per emmagatzemar el material pels espectacles. Els cavalls no estaven al subterrani, tenien un lloc preferent. Les carreres de cavalls que es feien al circ competien per barris. En un altre temps el circ va fer la funció de presó.

La Catedral

S'ubica en el lloc més alt de la ciutat, aproximadament en el mateix emplaçament on es trobava el temple dedicat a l'emperador August. La catedral està dedicada a Santa Tecla. L'estada de Sant Pau a Tarraco va influir en la conversió dels romans al cristianisme. El més impressionant de la façana principal de la catedral són els tres portals, un central gòtic i els dos laterals romànics. El campanar té 19 campanes. Entre aquestes, cal destacar la Capona, la campana més grossa, que toca les hores i també el toc de l'oració.

A l'altar major és on es descriuen els episodis de la vida de Santa Tecla.

Al passar per la sagristia, el guia ens va dir que el crist crucificat barroc estava esculpit amb fusta d'olivera i per aquest motiu la pelvis fa un moviment corbat.

Al sortir al claustre ens vam trobar amb la tradició de l'ou com balla.

En el programa del viatge teníem una excursió a Salou amb vaixell. El temps ens va acompanyar per fer el recorregut entre Tarragona i Salou amb una hora de durada a una velocitat de 6 nusos. Entre tots creiem que va ser una visita molt ben organitzada i el temps va passar volant. Us desitgem a tots, un molt bon estiu!.



Adriana Vidal



Reculls

Per Francesc Cid



Les fogueres de Sant Joan i la Flama del Canigó

La tradició de l'encesa de les Fogueres de Sant Joan se sol relacionar i vincular, per la seva coincidència amb el solstici d'estiu, amb tota mena de ritus, costums i tradicions molt reculats en el temps. El foc ha estat sempre un símbol en la vida de l'home. Els pobladors primitius dels països mediterranis i europeus ja veneraven les forces de la natura, i amb elles principalment el sol i el foc, mitjançant cultes i celebracions.

Precisament, una d'aquestes celebracions ancestrals ha estat transmesa de generació en generació, durant segles, i ha arribat fins avui, amb lleus canvis de simbolisme i dedicació. Es tracta de la celebració del solstici d'estiu, heretada dels primers pobladors de les nostres comarques, la qual consistia en festejar amb fogueres la nit més curta de l'any, és a dir, l'entrada en la seva època més càlida. Després d'uns quants segles, la celebració del solstici es transformà en els Focs de Sant Joan, una de les tradicions i uns dels costums més notables de la comunitat catalana.

De fet, la terminologia emprada en aquesta data, està arrelada a antics costums celebrats a casa nostra; per exemple, durant la nit coincident amb aquest solstici, els romans sortien al camp per recollir el gram negre, és a dir, la verbenà, herba remeiera, l'obtenció de la qual aquesta nit portava ventures i riquesa. El costum, segons Amades, va estar tant arrelat, que es va estendre fins avui per donar nom a la revetlla de Sant Joan, "la verbenà de Sant Joan".

A les nostres terres, una tradició molt arrelada, viscuda per molts, era la de coronar la foguera, preparada uns dies abans per la mainada de cada barri, amb un ninot, vestit amb els paraments que els veïns havien donat, i que era immolat amb la resta de la pira. Aquesta havia estat bastida pels marrecs que havien anat passant per les cases sol·licitant "Teniu res per per la foguera de Sant Joan?".

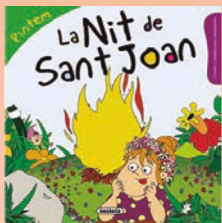


Fa molts segles que aquesta celebració - la vetlla, matinada i dia de Sant Joan -, a base de fogueres o falles, abasta geogràficament totes les comarques dels Països Catalans, des de les Corberes, més enllà dels Pirineus, fins al sud del País Valencià, i des de les terres entrades a l'Aragó fins a les Illes del mar Balear. La gastronomia relacionada amb aquesta festivitat té com a eix les coques de pa de pessic i fruita confitada però també se'n prenen de recapte, de llardons, pinyons i de moltes altres menes. Antigament, les coques per aquesta diada eren rodones amb un trau al mig, la qual cosa es podria relacionar amb algun antic ritus solar. Avui en dia, la mida estàndard sol ser canònica, o sigui que fa el doble de llarg que d'ample.

L'altre element característic d'aquesta nit és la pirotècnia. Els nens comencen a participar en la festa des de ben petits brandant bengales i llençant bombetes - les anomenades cebes -, explosius que s'activen pel cop amb el terra, del tot inofensius. A mesura que es fan grans, els pares els van permetent de fer ús d'explosius de metxa cada cop més potents. Començant amb les piules i traques inofensives i acabant amb petards més potents. La nit s'emplena de trons, fonts de llum i el cel de coets artificials de molts colors diferents.

L'altre element característic d'aquesta nit és la pirotècnia. Els nens comencen a participar en la festa des de ben petits brandant bengales i llençant bombetes - les anomenades cebes -, explosius que s'activen pel cop amb el terra, del tot inofensius. A mesura que es fan grans, els pares els van permetent de fer ús d'explosius de metxa cada cop més potents. Començant amb les piules i traques inofensives i acabant amb petards més potents. La nit s'emplena de trons, fonts de llum i el cel de coets artificials de molts colors diferents.

Continua a la pàgina següent...



Reculls



continuació...

L'any 1955 Francesc Pujade, vilatà d'Arles de Tec (Vallespir, Catalunya del Nord), portat pel seu entusiasme pel Canigó i inspirat pel poema de mossèn Cinto, que el 1885 canta els focs i els fallaires en el seu poema Canigó, tingué la iniciativa d'encendre els Focs de Sant Joan al cim d'aquesta muntanya i des d'allà repartir la seva Flama per totes les contrades de la nostra terra. S'iniciava així la renovació d'aquesta mil·lenària tradició; de nou les fogueres prenen un sentit col·lectiu. Però més enllà d'aquesta festa, la Flama del Canigó té una simbologia vinculada amb la vitalitat de la cultura catalana i la unitat dels Països Catalans. Els focs són enaltits també per altres poetes nostres, com Maragall, Girbal i Jaume, Duran, Tortajada i Garcés, entre altres. L'any 1966, la Flama creuà per primera vegada la duana i arribà a Vic. Eren èpoques ben difícils, sovint de clandestinitat. A poc a poc la xarxa es va anar estenent i el foc, escampat per tot el Principat, va arribar fins al País Valencià.



El diumenge abans de sant Joan se celebra l'Aplec del Canigó, trobada que té per finalitat pujar al cim del Canigó (2.784 metres) feixos de llenya portats per gent de les més diverses contrades del nostre país. Aquests feixos serviran per encendre la foguera que, la nit de sant Joan, cremarà dalt del cim, de la qual s'agafarà foc nou per ser retornat al Museu de la Casa Pairal de Perpinyà.

El 22 de juny, com cada any, un grup d'excursionistes del Cercle de Joves de Perpinyà va a buscar el foc que des de 1955 resta encès al Museu de la Casa Pairal de Perpinyà i la pugen al cim del Canigó; després de passar la nit vetllant la Flama, i a trenc d'alba, inicien el descens perquè la Flama arribi a tots els pobles i ciutats dels Països Catalans a temps d'encendre les fogueres de la nit de Sant Joan.

La Flama del Canigó és rebuda pel Parlament de Catalunya, ajuntaments, consells comarcals i entitats culturals i esportives de tot el territori. Cal, doncs, que aquesta Flama del Canigó arribi i es mantingui arreu dels Països Catalans, i que aquest Foc de Sant Joan perduri com a símbol d'esperança i de germanor d'una comunitat que vol i necessita recuperar plenament el seu sentit de pàtria, socialment justa, políticament lliure, econòmicament pròspera i culturalment digna. Però més enllà d'aquesta festa, la Flama del Canigó té una simbologia vinculada amb la vitalitat de la cultura catalana i la unitat dels Països Catalans.



*Mira la lluna
vola pluja de pètals
tot prenent pu-erh*

*Com veus callades
trencat silenci pel rem
anorac vermell*

*Dia feiner
tothom fa la rialla
és carnaval*

*Freda albada
monjos resant a Buda
quieta grua*

HAIKUS



El Vallés Oriental

Per Marta Bayo



M'agradaria fer-vos destacar tres de les excursions que més m'han impactat i que podem fer al Vallès Oriental: Us les detallo. No us les deixeu perdre!

ESPAI NATURAL SANT MIQUEL DEL FAI:

Sant Miquel del Fai és un dels més antics centres turístics del país.

Ubicat sobre la vall del Tenes, el seu encant voreja bona part dels cingles de Bertí per la part de ponent. El monestir és el primer edifici al creuar l'abrupte cinglera per l'anomenat pas de la foradada. L'església de Sant Miquel, una bonica capella construïda al segle X es troba endinsada dins una balma. La segueixen un petit museu i una sala d'audiovisuals. Més endavant hi trobarem la primera cova, poc abans de l'enorme salt d'aigua del riu Tenes. Seguint per l'itinerari s'arriba a l'ermita de Sant Martí construïda al segle IX. Finalment s'arriba a la cova de "les toques".

ELS SOTS FERÉSTECES:

Els Cingles de Bertí formen part de la Serralada Pre-litoral, i es troben en els límits del Vallès Oriental amb la Plana de Vic. Una serra que forma una forta muralla tallada tan sols per l'estret pas del Congost del mateix nom o castell dels Moros. És un racó escassament poblat amb masies esparses, on destaquen els Sots Feréstecs, nom amb què Raimon Casellas i Dou fa titular la que fou la primera novel·la modernista -1901-. Aquest és un paisatge que ell va conèixer profundament des de ben petit, dels llargs anys que visqué a Puiggraciós: un indret imposant, tancat, ombrívol.

CIM D'ÀLIGUES, A SANT FELIU DE CODINES

Per conèixer i veure volar les aus rapinyaires, *Cim d'Àligues* és un centre especialitzat en aus rapinyaires. Tenen un centenar d'aus de 28 espècies diferents i organitzen visites guiades a les instal·lacions. També ofereixen sessions de vol on els visitants podran veure volar de ben aprop aquestes aus. *Cim d'Àligues* és un centre únic en el seu gènere en l'estudi, mostra, cria i vol de les aus rapinyaires. Aquí podreu conèixer les característiques i peculiaritats d'aquests magnífics ocells, a través de les visites comentades que es fan a la zona de gàbies. Què mengen, com es comporten, quin és el seu hàbitat o a quina espècie pertanyen.

El veloç vol del falcó, el majestuós planar de l'àguila, el silenciós bategar d'ales de l'òliba... són algunes de les curiositats que es poden observar en el transcurs de la sessió de vol. Els monitors ens explicaran les característiques i diferències que hi ha entre les espècies. Els ocells, que són deixats en plena llibertat a l'hora de fer l'exhibició de vol, no tenen la necessitat de fugir perquè han nascut en captivitat i s'han acostumat a les persones des de petits. Tampoc necessiten sortir a volar per anar a caçar ja que agafen el menjar de les mateixes mans de les persones que tenen cura d'ells. En condicions normals, les aus rapinyaires fugirien en sentir la presència humana. Si plou, els ocells no volen. Per això és important consultar el temps abans de fer la visita. Les exhibicions de vol es fan en hores concertades que cal consultar prèviament. Es fan en un mirador natural que té unes vistes magnífiques del Vallès.

Per tal d'oferir una estada agradable, el centre disposa de diferents serveis complementaris: zones de pícnic, botiga, i un bar-restaurant. També té un aparcament gratuït per a 200 vehicles. Us recomano aquesta visita.



Sant Miquel del Fai



Els Sots Feréstecs



Cim d'Àligues



Llibrefòrum

Per Muntsa Farré



EL PRIMER SEMESTRE DE L'ANY: DE FRANÇA A BARCELONA, PASSANT PER GRÈCIA I EL JAPÓ.

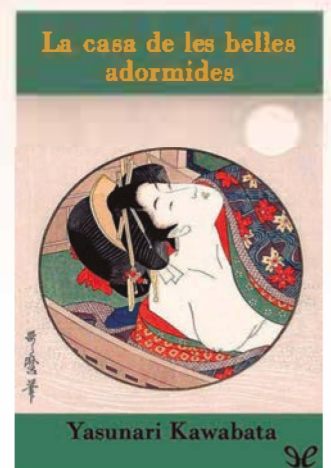
Des del mes de febrer fins al juny, al Llibrefòrum hem passat per experiències ben diverses de lectura. Aquí us en fem un petit tast:

Entre dos silencis: Aurora Bertrana ens va impactar amb la lectura d'aquesta novel·la basada en un fet real del qual l'autora va recollir-ne el testimoni en el seu exili a França. Ens narra la història d'un poble on es van executar tots els homes menys dos, un pacifista que va saber amagar-se i un col·laboracionista malalt. En el perquè es va arribar a aquesta massacre hi circulen raons de guerra però també venjances personals i gelosies de cada un dels bàndols. Bertrana va saber retratar l'excés d'orgull, la manca de perdó i com la història gran modifica la petita de cadascú.

Les senyoretes de Lourdes: el mes de març, Pep Coll ens va dur a la història de la Bernadette i el naixement del Santuari de Lourdes. Amb un magnífic llenguatge i alternant dues veus, la de la pròpia Bernadette i la de les persones que l'envoltaven, ens fa arribar la història real d'aquesta pastora que mai va dir que fos la Verge, la visió que havia tingut. Coneixem una noia que viu en unes condicions d'extrema pobresa, que passa gana i que està molt influïda per les històries llegendàries que li conta l'àvia. Les seves visions arriben a un poble assedegat de creences i de notorietat i a una església que la segresta per controlar el relat d'aquesta visió, sobretot en francès, car no podia pas ser que la Verge parlés el *patois* que sí parlava la Bernadette... En tot cas, Bernadeta va deixar de viure la seva pròpia vida per viure la que li van imposar. Un relat que deixa un cert regust amarg.

El setè àngel: el mes d'abril ens vam endinsar en el drama de la novel·la de David Cirici premiada amb un Sant Jordi. La història ens parla d'un nen que naufraga navegant amb el seu pare i que és salvat i recollit pels immigrants d'una pastera. A partir d'aquest moment el nen viu un llarg recorregut paral·lel al de les persones refugiades i rebutjades que arriben a centenars a les costes gregues. Mentrestant pare i mare, divorciats, viuen un calvari en la forma de pair el dolor de la pèrdua, un ple de remordiment, l'altra plena de ràbia. Cirici relata un guió més que fer un literatura punyent que incrementi la intensitat de la reflexió i de la tragèdia. Tanmateix va complir el seu objectiu: apropar-nos a una situació que esquivem malgrat els telenotícies.

La casa de les belles adormides: el mes de maig l'hem dedicat, com és tradició del Llibrefòrum, a la literatura japonesa. Escrita a la dècada dels anys seixanta, Yasunari Kawabata ens fa arribar una novel·la profundament pertorbadora. L'escenari és un prostíbul pensat només per a vells. Les prostitutes són dones verges que els vells ja troben profundament adormides; no és un son natural, sinó narcotitzat. Al vell protagonista, Eguchi, passar les nits amb aquestes dones joves -però que ni el veuen ni reaccionen a la seva presència- li desperta un intens afany de violència i alhora una multitud de records de totes les relacions, d'amor i sexuals, que ha tingut en el seu passat. Al final sembla que Kawabata ha volgut retratar dos col·lectius marginats dins la societat: la mort és a prop de les prostitutes i dels vells que, quan deixen de ser-hi, només són retirats d'escena. I la vida continua.



I res, acabarem el mes de juny amb **La fada negra**, de Xavier Theros, una història de la Barcelona de finals del segle XIX, impressionantment documentada i guarnida amb una narració típica de la novel·la negra. Això sí, ho farem ben acompanyats del tradicional sopar de comiat de curs que fem cada any!

Esperem que alguna d'aquestes obres us cridin l'atenció per llegir durant l'estiu!
Bones vacances a tothom!



Coral Baluern

Per Montse Montagut i Núria Bosch



Un any més, el passat mes de Març, la Coral Baluern, vam tenir el goig de poder celebrar amb tots vosaltres, la XII Marató de Cant Coral.

Ens van acompanyar aquesta vegada, Coral infantil No ve d'un to, Coral Cardener, Cor de cambra en Clau Vocal, Sedeta Gospels Singers, Grup de clarinets de l'EMOG, Coral Icària i Coral Som, amb un ampli i variat repertori que creiem va fer gaudir a tot el públic. La Coral Baluern vam cloure l'acte amb la nostra actuació. Com sempre fem, hem destinat la recaptació íntegra dels donatius, aquest cop a l'Obra Social de Sant Joan de Déu, que ens van agrair aquesta col·laboració i de la que volem fer partícips a tots els assistents. Després de la vetllada, vam poder celebrar-ho amb tots vosaltres amb unes pastes i una mica de cava. I fins l'any que ve, que esperem amb il·lusió, encara pugui ser més lluïda, dintre dels actes del 150è aniversari del Centre.

Ens complau donar la benvinguda a l'Orfeó Barcelonès, que ha vingut al Centre i amb qui esperem poder col·laborar en diverses ocasions, per gaudir d'una perspectiva musical encara més completa, en benefici de tots.

A tots nosaltres ens agradaria molt poder ampliar la Coral en nombre de cantaires, i estarem molt contents si entre socis i no socis del Centre, ens volguéssiu acompanyar. De debò, que us ho passareu molt i molt bé. Animeu-vos!!!!!!

BON ESTIU PER A TOTHOM

Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.
Contacte secretaria d'El Centre: 932181964 de 18 a 21 h.



Orfeó Barcelonès

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®



C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®



C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

Annabel



Floristería

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40



Excursió a l'Espluga i calçotada

Per Octavi Formatger



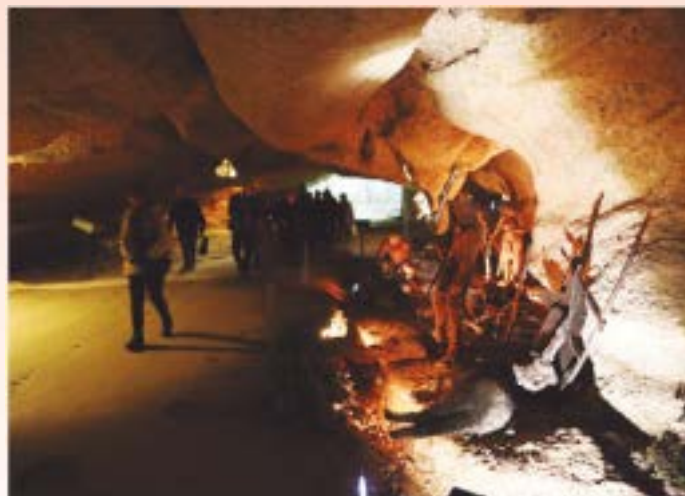
SORTIDA CULTURAL A L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ I CALÇOTADA AL PLA DE SANTA MARIA.

26 DE GENER DE 2018.

Sortida a les 8,00 del matí al lloc habitual. Dia rúfol i plujós però amb moltes ganes de passar-ho bé i decidits a plantar cara al mal temps.

Sabíem molt bé que la pluja no podria impedir el desenvolupament del programa ja que els llocs a visitar eren interiors. Així doncs després d'una breu parada a l'autopista per esmorzar arribem a l'Espluga de Francolí i comencem la primera visita.

La Cova (o Espluga) de la Font Major és una cavitat subterrània situada per sota de la població de l'Espluga. La Cova ó Espluga és el que dona nom a aquesta ciutat i és al mateix temps el naixement del riu Francolí. Les filtracions d'aigües a aquesta cavitat formen un riu subterrani al seu interior i en sortir a la superfície dona el nom al Francolí. Hi ha proves que aquesta cova va ser habitada a l'època prehistòrica del neolític i actualment s'hi recreen escenes quotidianes i es projecten audiovisuals que ens ensenyen les diverses fases de la formació geològica de la cova i les formes de vida dels habitants d'aquelles èpoques constituint un autèntic museu. Té una llargada explorada actualment de vora 4 km. I encara no s'ha arribat al final. La visita però, només es pot fer d'uns 900 metres, doncs arribar al final del tram explorat requereix equipaments especials i tècniques d'espeleologia. És una visita molt interessant i recomanable.



Cova de l'Espluga de Francolí

Seguidament i a poca distància de la Cova anàrem a visitar la Fassina Balanyà, una antiga destil·leria d'esperit de vi (alcohol) que ara ja no funciona, però que serveix per donar a conèixer al públic d'ara les tècniques per obtenir l'alcohol de 90º, l'aiguarent i els seus derivats, en les èpoques de major esplendor d'aquesta indústria a Catalunya, des de mitjans del segle XIX i fins al 1964. Una visita també molt interessant. En acabar, vam poder observar el procés de destil·lació a través d'un alambí de demostració, per entendre les antigues tècniques i fer una degustació de l'aiguarent amb diverses aromes que van agradar molt a tothom.



Calçotada

En acabar aquestes dues interessants visites, ens dirigírem al Pla de Santa Maria, a la comarca de l'Alt Camp per fer la Calçotada. La Masia del Pla és un magnífic restaurant. Molt bona imatge (una antiga masia modernament restaurada) un servei impecable i el menú de la Calçotada - el tradicional - molt bo i abundant.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA



www.lasallegracia.cat

ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118



ACREDITACIÓ PER EFMD



[AGENDA 21 BCN]
10 anys
d'escoles sostenibles

ENS HAS DE CONÈIXER

Racó poètic

Montserrat Abelló, poetessa. (1918 – 2014)

Aquest any hagués celebrat els 100 anys. Tot i haver nascut a Tarragona, va passar la infantesa i la joventut en diversos indrets (Cadis, Londres i Cartagena). El seu pare era enginyer naval i havia de seguir-li la mobilitat laboral. Va estudiar a Barcelona, on, a la Facultat de Filosofia i Lletres va conèixer Carles Riba. El 1936 va ser professora d'anglès a València i el 1939, acabada la guerra civil, es va haver d'exiliar a França, al Regne unit i a Xile on va treballar a l'empresa del seu pare a Valparaíso i més tard com a professora d'anglès a l'Escola Suïssa de Santiago de Xile, ciutat en la que hi va viure uns 20 anys.

Tornà a Barcelona l'any 1960, entrant a treballar a la Institució Cultural del CIC de Barcelona fins a la seva jubilació. Apart d'escriure, va ser traductora d'autors com l'Agatha Christie, Iris Murdoch, E.M.Forster i sobretot, va rebre una forta influència de Sylvia Plath. Va ser en aquell temps que va començar a publicar els seus poemaris. Us presentem una petita mostra dels seus poemes:

PLANTAR SOBRE LA TERRA

Plantar sobre la terra
el peus Ja no tenir
por. Sentir com puja
la saba, amunt, amunt
Créixer com un arbre
A la seva ombra
aixoplugar algú que
també se senti sol, sola
com tu, com jo

AVUI LES PARAULES

Avui les paraules
no se'ns quallen a la boca
Cauen com fulles mortes
deixalles de sentiments i d'esperances





Dominó

Per Alfred Casas



Aquest passat mes de maig, va acabar el Campionat anual de dòmino per parelles, que celebra cada any la nostra Secció. I també l'habitual repartiment de premis i el corresponent dinar de celebració en el que hi podien assistir tots el que ho desitgen.

Aquest any, els guanyadors dels tres primers premis van ser les parelles formades per Teresa Faura – Joan Franquet, Ramon López – Alfred Casas i Salvador Mercader – Agustí Serra. En les fotos adjuntes els podem veure mostrant aquests trofeus.

El torneig va transcórrer, com gairebé sempre, amb tranquil·litat i dins de les nostres possibilitats de concurrència, va ser un èxit, ja que van participar-hi tots els components de la Secció.

També, com gairebé cada any, hem de lamentar alguna absència. Aquest any, la d'un bon amic i jugador (dues vegades guanyador del torneig): Eugeni Colomer. Aquest any no va poder participar per problemes de salut i va morir el mateix dia del lliurament de premis. Que aquest article serveixi d'homenatge. El nostre condol als seus familiars i el nostre record. Q.e.p.d.

Així mateix vam haver de lamentar l'absència per malaltia, del nostre amic Joan Fort, del qual esperem una ràpida recuperació i que pugui participar en el proper Campionat.

Com sempre, fem una crida a nous jugadors ja que la nostra Secció es va ressentint d'efectius. Haurem de tirar les xarxes a l'altre costat de la barca.

L'única anècdota ressenyable és que, aquesta vegada, el nostre tertulià va estar gairebé callat, cosa que alguns haurien d'agrair, ja que voleiant l'article 155, va rebre l'amenaça de tenir la boca tancada, ja que les seves xerrades incitaven al somni i la inèrcia dels espanyols, i aquests han d'estar ben desperts. De manera que va preferir estar ben calladet, perquè ja no està per llargs viatges.



1ers Classificats



2ons Classificats



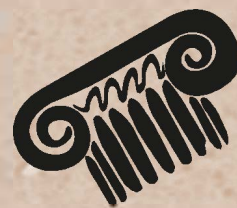
3ers Classificats



Dinar germanor



L'hotel Reina Cristina i Algesires



Per Glòria Soto

A Màlaga vaig agafar un autobús cap Algesires. En dues hores i mitja arribarem. En sortir de l'estació d'autobusos i caminant cap al Port, tot eren negocis àrabs. L'Hotel Reina Cristina no era massa lluny. En arribar hi havia unes portes de ferro obertes que donaven pas a un jardí. Tot era molt bonic i contrastava força amb el que hi havia al carrer. L'edificació d'estil anglès amb influència hispana, donava testimoni de l'importància del lloc.

El seu passat quedava reflectit en totes les àrees. Salons interiors decorats amb estils de principis de segle, piscina climatitzada, dues suïts anomenades "Reina Cristina" i "Juan Carlos I", en homenatge als il·lustres visitants, són algunes de les característiques a destacar, sense oblidar la zona verda amb piscina, amb vistes al mar, on tant de dia com de nit, el visitant pot relaxar-se i gaudir de la contemplació del lloc, com si el món s'hagés detingut. Anava a unes Jornades sobre Estrangeria i Protecció Internacional de Drets dels Emigrants que una vegada inaugurades en el Teatre Florida, van continuar a l'Hotel, que disposa d'amples pavellons per la celebracions d'Actes i Convencions.

L'Hotel Reina Cristina, que deu el seu nom a la Regna regent, Maria Cristina, mare d'Alfonso XIII, és el més antic d'Andalusia i un dels més emblemàtics a Espanya. Es començarà a construir l'any 1890 quan el Govern decidirà construir un ferrocarril de Bobadilla fins Algesires. Les obres s'encarregaren a la companyia anglesa "Henderson Administration", comandades per Alexander Henderson. El Sr. Henderson, un filantrop, a qui Eduard VII, donà el títol de Lord, es traslladarà a viure a Algesires. La regió li va agradar tant que decidirà fer un Hotel, al costat de la darrera estació. Amb posterioritat, n'obrirà d'altres, de similars característiques a Ronda, el "Reina Victòria".



"El Reina Cristina" obrirà portes el 1901 amb una clientela aristocràtica que reunirà importants personalitats d'ordre internacional. Una de les fites històriques serà la Conferència d'Algesires, que es celebrarà de gener de 1906 a l'abril de 1906. Els assistents, representants del govern espanyol, francès, alemany, d'Estats Units, Gran Bretanya, Itàlia, Rússia i el Marroc es quedaran a l'hotel. L'Acte d'Algeciras es signarà el 7 d'abril de 1906 pels representants d'Espanya, Alemanya, França i el Regne Unit i segons la mateixa Espanya i França exerciran el Protectorat a Marroc. Espanya a la zona nord i França a la zona sud. És de ressaltar que, en l'acte hi era present un jove periodista, anomenat Winston Churchill.

En el 1928 es cremarà i tornarà obrir als dos anys conservant tota l'antiga estructura però tancant el pati interior que es convertirà en un hall envidrat. Com curiositat, indicar que va tenir el primer camp de golf a Espanya. A l'etapa de la segona guerra mundial es convertirà en el lloc de residència de molts espies, degut a l'estratègic enclavament geogràfic. Com a curiositat, referir, que els banys s'havien utilitzat com cambres fosques per revelar les pel·lícules que treien de Gibraltar.

A l'Hotel s'han allotjat persones tan conegudes com Roosevelt, el Mariscal Petain, les Reines Elizabeth de Bèlgica, Maria José d'Itàlia, Idris de Líbia, lord Halifax, Sir Arthur Conan Doyle, De Gaulle, Cole Porter, Ava Gardner i molts més, ja que la llista seria difícil de determinar.

A mi, abans d'arribar, ja m'agradava. Em servia pensar que Orson Welles, un dels meus genis favorits, hagués escollit el lloc. I és que contemplant el Port d'Algesires es poden crear tantes històries, que jo, asseguda a la terrassa, imaginava el que passaria pel cap del creador de "Citizen Kane".

l'independent
Publicació Independent. Distribució Gratuïta.
setmanal
de Gràcia

FES-TE'N SOCI DE L'INDEPENDENT



Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:

c/La Perla, 31

Tel. 93 217 44 10

independent@debarris.com

www.independent.cat/gracia

dbcoop *Solucions gràfiques*
scc

TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
<u>200 Unitats</u>	<u>15.00 €</u>
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

***tamanys 5x8 cm impreses a una sola cara**

* no incluem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat



 Cens d'entitats de foment
de la llengua catalana
de la Generalitat de Catalunya



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic



Creu de Sant
Jordi 1994

ENTITATS
amb 

 **Càritas**
Diocesana de
Barcelona



Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana



**Diputació
Barcelona**